

Kapitola 1

Nevyšlo to. Někde se to pokazilo. Zaseklo se to jako zip na šatech, do nichž se marně snažíte narvat po mateřské, a tvrdohlavě trváte na tom, že to dáte. Po našem odhodlaném společném ANO se velmi rychle dostavilo nezvratné NE. Měli jsme s Palinkem spoustu plánů. Dceru, která se podobala jeho matce, slušné bydlení, fotky ze společných dovolených a Ginu, kterou jsme milovali všichni tři.

Mojí matce se líbil po prvním „dobrý den“ a teta Klára mi ho schválila po druhém „na shledanou“. Jejich vzácná shoda, že tento muž je mě hoden, mě utvrdila v přesvědčení, že kráčím v ústrety svému životnímu štěstí.

Palinko měl vybrané způsoby, vyhovující vzdělá-

ní a pocházel ze staré bratislavské rodiny, v níž se při nedělním obědě hovořilo maďarsky a připíjelo německy. Nebyl to žádný sedlák. Z bot mu nečouhala sláma, ale barevně sladěné ponožky, a plynule mluvil třemi jazyky. Městský člověk s uměleckými sklony, který nosil obleky šité na míru, měl slušné společenské postavení a obě ruce levé. O tom se pro jistotu nemluvalo. Vedl zajímavé rozhovory, miloval divadlo, hudbu, výstavy obrazů a v každé volné chvíli četl všechno, co mu přišlo pod ruku.

A neměl rád nevzdělance a hlupáky. Nerad se s nimi hádal, oponoval jim nebo je obracel na svoji víru.

Kde se stala chyba?

Pokaždé, když jsem po rozvodu kráčela nemocniční chodbou, mě přepadla sebelítost. Doma, ve městě nebo v autě se mi to nestávalo, ale v práci a speciálně v té blbě chodbě jsem se litovala a mlčky tlačila před sebou káru plnou nepochopení, bolesti a nesplněných přání.

Je lepší litovat toho, co jsme prožili, než se litovat, že jsme nic nezažili.

Opakovala jsem si to dokola a pokaždé jsem si připadala jako mrtvola bez rakve. S rukama v kapsách a s hlavou skloněnou, abych nevybočila z čáry, kterou vytvářely dva pásy linolea nalepeného těsně vedle sebe. Kladla jsem jednu nohu před druhou a snažila se kráčet stále po ní. Chtělo to soustředit se na každý krok, uvolnit mysl a občas si při tom pomáhat rukama. A chtělo to hlavně prázdnou

chodbu. Žádný kolega, kolegyně, sestra z centrálního příjmu, laborantka z laboratoře. Vystresovaný pacient nebo nabuzený saniták z geriatric. Balancování na pevné zemi jako na laně jsem nevynechala za poslední dva roky ani jedinkrát. Chodba sebelítosti, jak jsem pojmenovala spojovací místnost mezi lůžkovou a ambulantní částí naší kliniky, mě k tomu prostě dohnala. Ten můj hloupý zvyk se časem změnil v rituál. Šoupla jsem ho mezi ostatní neustále se opakující činnosti, které vykonávám automaticky, a nedokážu vyjádřit slovy, proč dělám tytéž věci pořád dokola.

Proč každé ráno piju kávu ze stejného puntíkovaného hrnečku. Jednou za týden tvrdnu ve vaně plné horké vody a vonné soli nebo každou neděli dopoledne sleduju reprízu seriálu, jehož sobotní premiéra mě zvedala z křesla.

Poslední dobou to jde se mnou z kopce. Čáru na chodbě zvládám se dvěma až třemi uklouznutími a častěji nemyslím, než myslím. Dospěla jsem do stavu, že i kdybych se přemohla a používala mozek celých čtyřiaadvacet hodin denně, nic by se v mém životě nezměnilo.

Nic podstatného!

Kapitola 2

Větší zmatek a nepořádek než v mojí hlavě byl už jenom ve zdravotnictví, v němž pracuju, ale to mě už dávno netrápilo. Trápily mě mnohem podstatnější a osobnější záležitosti a věci s nimi související. Po rozvodu s Palinkem jsem začala dělat všechno mechanicky. Nesystematicky a bez špetky serotoninu. Jeho hladina se v mých žilách blížila nule a jeho tvorba tvrdě stávkovala.

Dalma, moje kamarádka a špion s číslem 008, protože číslo 007 patří výlučně a navěky Jamesi Bondovi, mi zhruba před třemi měsíci s kelímkem jogurtu v jedné a celozrnným pečivem v druhé ruce vtloukala do hlavy, čeho se mám v životě držet. Na stěnu na záchodě nebo na dveře našeho domu

si mám napsat text a do písmene ho dodržovat. Anebo si ho dát vytetovat na vnitřní stranu stehna, protože při pohledu na mě nevidí žádné riziko, že si to kromě mne přečte i někdo jiný.

Život je třeba promilovat, proflákat, propařit a propít. Ne probrečet!

Netvrdím, že každý den usedavě brečím. Propláču do polštáře celé noci a ráno si na oteklá víčka přikládám kávové lžičky. Utrácím polovinu své výplaty za papírové kapesníčky s vůní mentolu a uvažuji o vstupu do kláštera. Faktem však je, že o činnostech, které vyjmenovala Dalma, se mi v posledních dvou letech jenom zdá. Vleču se do práce, motám se v práci, vleču se z práce. Nechodím na mejdany a na sex si zapínám televizi. Neflákám se a nedělám si malé ženské radosti, bez nichž by život většiny žen nestál ani za fajfku tabáku. Nenačupuju drobnosti, které ve skutečnosti nepotřebuju, oblečení, do něhož se aktuálně nevejdu. Boty, v nichž se nedá chodit, ani střevíčky se dvěma páry náhradních podpatků, které jsou k nim potřeba asi jako řízek do vany.

Když mi Dalma, která bydlí o patro níž než současná mého bývalého, zavolala tu novinku, byla jsem právě v ambulanci.

„Sedíš?“ Její hlas zněl euforicky.

„Ordinuju. Něco naléhavého?“

„Odstěhoval se!“

„Kdo?“ provětrala jsem svoji ušlápnutou ducha-plnost.

„No kdo asi?“

„Odstěhoval?“

„Zavolám, až budeš při smyslech,“ zahvízdala a zavěsila. Vždy když do telefonu zahvízdala, vzápětí zavěsila a naše mininedorozumění vystřídalo ticho.

Palinko!!!

Docvaklo mi. Můj bývalý manžel a otec mé jediné dcery! Palinko jsem mu říkala od té doby, co jsme se seznámili, a nepolevila jsem v tomto oslovení, ani když měl náš vztah po osmnácti letech manželství víc trhlin než novostavby developerů dva měsíce po kolaudaci.

Palinko jsem ho oslovovala i tehdy, když se provalila jeho přílišná náklonnost k jisté zdravotní sestřičce. Ona si rehabilitovala svoji pošlapanou důstojnost a Palinko své zablokované obratle. Od obratlů se časem posunuli dál směrem dolů. K jeho mužské podstatě a pýše. Palinko provozoval sex se sestřičkou před rehabilitací, během rehabilitace a po ní, zatímco my dva, já a on, jsme sex zažili víckrát na jevišti divadla než v naší ložnici. Oba jsme milovali prkna, která znamenají svět. Nebudu zatloukat.

Proč a komu by to prospělo?

To, že jsme neměli sex.

Posledních sedmnáct let z našeho osmnáct let trvajícího manželství jsme si vůbec nerozuměli, posledních deset let jsme se pouze tolerovali.

Ke konci tohoto sourozeneckého vztahu jsme už

spolu nechodili ani do divadla a bylo jen otázkou času, kdy nás od sebe definitivně dostane jedno podstatné jméno. Poté co nás od sebe dostal nezájem, nepochopení a lhostejnost.

Přesně si vzpomínám, kdy to slovo zasvištělo éterem, a třebaže zůstalo viset ve vzduchu, sedlo jako prdel na nočník. Matka seděla s tužkou v ruce nad křížovkou v příloze jakýchsi novin a popíjela čaj. Pošilhávala po gumě a něco vpisovala na kus novin, když Sandra zavolala z kuchyně.

„Rozvod!“

Asi o týden později se mi přiznala, že po dlouhé době musela gumovat. Už pár let se jí nestalo, aby použila opačný konec tužky, protože ona, moje matka, nekorunovaná královna křížovek a sudoku, ví vždycky všechno. Tehdy, v onen zmiňovaný den, vygumovala slovo rozchod a nahradila ho slovem rozvod. Na radu naší Sandry. Podle mojí matky, nekorunované královny křížovek a sudoku našeho hlavního města, je to prý významově totéž.

Tak to tedy ne!

S Palinkem jsme byli mentálně rozdílní už před několika lety, ale stále jsme byli svoji.

Svoji, rozešli jsme se, ale nerozvedli.

Žili jsme v jednom bytě, každý z nás duchem na jiné planetě. V právoplatně uzavřeném manželském svazku, který Bůh spojil a člověk by neměl rozlučovat. Člověk možná ne, ale rozvodový právník se nás ochotně ujal.